

Sygn. akt III AUa 1972/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SA Krystyna Sitkowska

Sędziowie: SA Marcjanna Górską (spr.)

SO del. Bożena Lasota

Protokolant: sekr.sądowy Karolina Majewska

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2016 r. w Warszawie

sprawy E. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

o rentę socjalną

na skutek apelacji E. C.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 17 czerwca 2014 r. sygn. akt XIV U 2608/13

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1972/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 lutego 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. odmówił E. C. prawa do renty socjalnej ponieważ zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej „renta socjalna nie przysługuje osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy” a ubezpieczona pobiera rentę z tytułu niezdolności do pracy od 1 września 2000 r.

Odwołanie od powyższej decyzji w dniu 25 marca 2013 r. złożyła E. C. domagając się jej zmiany i ustalenia prawa do renty socjalnej oraz renty rodzinnej i zasądzenia kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona podniosła, że w chwili śmierci matki posiadała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, a jej niezdolność powstała przed ukończeniem 16 roku życia.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, gdyż zaskarżona decyzja została wydana na podstawie art. 7 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. Nr 135, poz. 1268 ze zm.). Organ rentowy wskazał, iż odwołująca złożyła wniosek o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika z dnia 25 stycznia 2013 r. i sprawa została przekazana do komisji lekarskiej. W orzeczeniu z dnia 27 marca 2013 r. komisja lekarska stwierdziła, że całkowita niezdolność do pracy u odwołującej pozostaje w związku z naruszeniem sprawności organizmu powstałym przed 1 września 1986 r.

Wyrokiem z dnia 17 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie E. C. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w W. z dnia 21 lutego 2013 r.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że E. C. urodzona (...) od 1 września 2000 r. pobiera rentę z tytułu niezdolności do pracy. W dniu 28 grudnia 2012 r. ubezpieczona złożyła wniosek o przyznanie jej renty socjalnej. Orzeczeniem z dnia 25 stycznia 2013 r. lekarz orzecznik stwierdził, że ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy oraz, że niezdolność ta powstała w związku z naruszeniem sprawności organizmu powstałym przed 1 września 1986 r.

Decyzją z dnia 21 lutego 2013 r. organ rentowy odmówił prawa do renty socjalnej. Pismem z dnia 7 marca 2013 r. odwołująca wniosła o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od w/w orzeczenia lekarza orzecznika ZUS. Orzeczeniem komisji lekarskiej z dnia 27 marca 2013 r. wskazano, iż całkowita niezdolność do pracy pozostaje w związku z naruszeniem sprawności organizmu powstałym przed 1 września 1986 r. W związku z powyższym organ rentowy w dniu 20 czerwca 2013 r. wydał kolejną decyzję odmawiającą ubezpieczonej prawa do renty socjalnej. Pismem z dnia 25 listopada 2013 r. pełnomocnik ubezpieczonej cofnął roszczenie dotyczące przyznania renty socjalnej.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wyraził zgodę na cofnięcie odwołania od decyzji z dnia 21 lutego 2013 r. dotyczącej odmowy prawa do renty socjalnej. Na rozprawie w dniu 11 kwietnia 2014 r. odwołująca wskazała, iż nie zgadza się ze stanowiskiem swojego pełnomocnika i wnosi odwołanie od decyzji o przyznaniu renty socjalnej i rodzinnej. Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania w związku z tym, iż odwołująca posiada prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, a nie może być zbiegu dwóch świadczeń tj. renta socjalna i rodzinna. Pod sygn. akt XIV U 2585/13 toczy się sprawa o rentę rodzinną.

Oceniając tak ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd wskazał, że zgodnie z treścią art. 4 ust 1 i 2 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej, renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18. roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25. roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Odnosząc cytowany przepis do stanu faktycznego sprawy, Sąd pierwszej instancji zauważył, że nie było sporu, iż ubezpieczona spełnia określone w nim warunki do nabycia prawa do renty socjalnej. Spór dotyczył natomiast kwestii czy w stosunku do ubezpieczonej zaistniały negatywne przesłanki prawa do renty socjalnej określone w art. 7 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej, a konkretnie przesłanki związanej z posiadaniem przez ubezpieczoną prawa do "renty z tytułu niezdolności do pracy". Zgodnie bowiem z treścią wymienionego przepisu, renta socjalna nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury, uposażenia w stanie spoczynku, renty z tytułu niezdolności do pracy, renty inwalidzkiej lub pobierającej świadczenie o charakterze rentowym z instytucji zagranicznych, renty strukturalnej, a także osobie uprawnionej do zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego lub nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego.

Oceniając okoliczności sprawy, Sąd Okręgowy uznał, że ubezpieczona spełnia wskazaną wyżej negatywną przesłankę, co powoduje, iż renta socjalna jej nie przysługuje.

Na poparcie dokonanej oceny Sąd pierwszej instancji powołał wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2008 r., I UK 264/07 (Monitor Prawa Pracy 2008 nr 10, s. 548) oraz z dnia 2 lutego 2010 r., II UK 172/09, LEX nr 584202) cytując obszernie fragmenty ich uzasadnień, a w których to stwierdzono, że "w zbiegu prawa do świadczeń" i jego skutków, przepisy prawa ubezpieczeń społecznych przewidują też sytuacje, w których posiadanie prawa do określonego świadczenia stanowi negatywną przesłankę nabycia prawa do innego świadczenia. Takimi przepisami są właśnie cytowane wyżej art. 7, art. 8 i art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej. Spełnienie

hipotezy norm prawnych zawartych w tych przepisach, zgodnie z ich wykładnią gramatyczną oznacza, że prawo do innego świadczenia (tu renty socjalnej) nie może zostać przyznane. Taką regulację zawiera między innymi art. 7 ust. 1 powołanej ustawy, który stanowi, iż renta socjalna (prawo do niej) nie przysługuje między innymi osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy. W omawianym przepisie nie chodzi zatem o niemożność wypłaty określonego świadczenia, lecz o prawo do niego. Przyjęcie takiego sposobu rozumienia art. 7 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej przemawia także jego wykładnią celowościową. Nie może bowiem budzić wątpliwości fakt, że renta socjalna jest świadczeniem mającym szczególny charakter. Analiza pozytywnych przesłanek nabycia prawa do tego świadczenia (art. 2 i art. 4 ustawy), wśród których brak jest przecież wymogu posiadania jakiegokolwiek stażu ubezpieczeniowego, wskazuje jednoznacznie, iż jest ono przyznawane osobom, które ze względu na stan zdrowia powodujący całkowitą niezdolność do pracy powstałą wskutek naruszenia sprawności organizmu powstałego przed wejściem na rynek pracy, nie miały możliwości "wypracowania" stażu ubezpieczeniowego, który dawałby im podstawę do skutecznego ubiegania się przynajmniej o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Renta socjalna stanowi więc świadczenie o charakterze zabezpieczającym, kompensującym brak możliwości uzyskania uprawnień do świadczeń z systemu ubezpieczeń społecznych, a jej celem jest zapewnienie osobie spełniającej ustawowe warunki do przyznania tego świadczenia środków finansowych niezbędnych do życia. Przeciwno przedstawionej wykładni nie może przemawiać fakt, iż ustawodawca w art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej także przewidział instytucję zbiegu prawa do świadczeń, ponieważ zastosował ją wyłącznie w odniesieniu do renty rodzinnej (jeżeli jej kwota nie przekracza 200% kwoty najniższej renty z tytułu niezdolności do pracy - art. 9 ust. 2).

Sąd pierwszej instancji podniósł nadto odwołując się do wyroków Sądu Najwyższego: z dnia 20 stycznia 2000 r., II UKN 321/99 oraz z dnia 24 stycznia 2001 r., II UKN 122/00, że renta rodzinna, choć jest niewątpliwie jednym ze świadczeń ubezpieczeniowych, ma wszakże szczególny charakter prawny, gdyż stanowi tylko świadczenie pochodne od emerytury bądź renty z tytułu niezdolności do pracy, która przysługiwała lub przysługiwałaby zmarłemu a ryzykiem socjalnym, korzystającym z ubezpieczeniowej formy ochrony w postaci renty rodzinnej, jest utrata (śmierć) żywiciela, na którym ciążył w stosunku do kręgu uprawnionych obowiązek alimentacyjny.

Charakter prawny renty rodzinnej jest więc odmienny od świadczeń wymienionych w art. 7 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej. Dlatego też, jeśli o rentę socjalną ubiega się osoba, która nie tylko spełnia warunki nabycia prawa do któregośkolwiek ze świadczeń wymienionych w art. 7 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej, ale również posiada ustalone prawo do tego świadczenia, to przyznanie jej prawa do renty socjalnej nie jest możliwe, gdyż byłoby to sprzeczne z celem, dla którego renta socjalna została ustanowiona.

Odnosząc cytowane wywody prawne do stanu faktycznego sprawy, Sąd pierwszej instancji przypomniał, że ubezpieczona od dnia 1 września 2000 r. pobierała rentę z tytułu niezdolności do pracy. Lekarz orzecznik ZUS uznał ubezpieczoną za całkowicie niezdolną do pracy. W dalszej kolejności został złożony wniosek o rentę socjalną, a mianowicie w dniu 28 grudnia 2012 r., w trakcie pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy. Lekarz Orzecznik ZUS w dniu 25 stycznia 2013 r. w orzeczeniu podtrzymał wcześniejsze stanowisko, uznające odwołującą za całkowicie niezdolną do pracy, a w konsekwencji została podtrzymana decyzja o przyznaniu renty z tytułu niezdolności do pracy.

Z tych względów i na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji.

Apelację od tego wyroku złożyła ubezpieczona E. C..

Zaskarżając wyrok w całości zarzuciła mu:

- naruszenie art. 7 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej poprzez jego niewłaściwe zastosowanie,
- art. 9 tej samej ustawy poprzez jego niezastosowanie oraz
- art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez nierówne i niesprawiedliwe potraktowanie na etapie prowadzenia procedury sądowej przez Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawach sygn. XIV U 2608/13 oraz XIV U 2585/13.

Wskazując na powyższe apelująca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i zwrot sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania łącznie ze sprawą XIV U 2585/13, której termin rozpoznania w Sądzie Okręgowym w Warszawie nie został jeszcze wyznaczony.

W uzasadnieniu apelacji skarżąca podniosła, że do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wystąpiła z wnioskami o przyznanie prawa do dwóch świadczeń - renty socjalnej oraz renty rodzinnej ze względu na całkowitą niezdolność do pracy powstałą przed ukończeniem 16 roku życia. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w lutym 2013 r. odmówił prawa do obu tych świadczeń. Na jego decyzje skarżąca złożyła odwołania do Sądu Okręgowego w Warszawie. Sprawa w przedmiocie renty rodzinnej jest prowadzona pod sygn. XIV U 2585/13, zaś sprawa w przedmiocie renty socjalnej pod sygn. XIV U 2608/13. Jednocześnie w chwili obecnej skarżącej przysługuje prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Jako pierwsza z powyżej wymienionych spraw została rozpatrzona sprawa dotycząca renty socjalnej, co skarżąca uznaje za postawienie jej w sytuacji dyskryminującej, nierównej w stosunku do innych uprawnionych do renty rodzinnej i socjalnej, a tym samym za naruszenie art. 32 Konstytucji RP. Według skarżącej, kolejność rozpatrzenia spraw ma bowiem kluczowe znaczenie dla ich wyniku, a zatem dla przyznania skarżącej prawa do jednego bądź drugiego świadczenia.

Skarżąca podkreśliła, że będąc uprawnioną do renty z tytułu niezdolności do pracy ma w chwili obecnej prawo do otrzymania renty rodzinnej, gdyż jej niepełnosprawność i niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 16 roku życia. Potwierdził to lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 25 stycznia 2013 r. - niezdolność powstała przed 1 września 1986 r. czyli przed ukończeniem 18 roku życia. Pomimo to późniejsze ustalenia ZUS w tym przedmiocie, na których oparto odmowę prawa do świadczenia, są błędne.

Apelująca stwierdziła, że nie zgadza się ze stanowiskiem Sądu pierwszej instancji, że wobec treści art. 7 ustawy o rencie socjalnej, bez wcześniejszego przyznania renty rodzinnej, Sąd nie mógł przyznać jej prawa do renty socjalnej. W jej ocenie, nie jest tak, że nie może istnieć zbieg uprawnień do renty socjalnej i renty rodzinnej. Możliwość zaistnienia takiego zbiegu potwierdza wprost art. 9 ustawy o rencie socjalnej, który mówi o ograniczeniu łącznej kwoty obu świadczeń. Ponadto żaden inny przepis ustawy o rencie socjalnej i ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie wskazuje wprost, aby nie było możliwości pobierania równolegle dwóch świadczeń - renty socjalnej i renty rodzinnej.

Zdaniem skarżącej, w rozpatrzeniu niniejszej sprawy Sąd kierował się wykładnią celowościową, tłumacząc nią zasady przyznawania prawa do renty socjalnej. Wykładnia ta nie może jednak dominować nad obowiązującymi przepisami i ich treścią, która jednoznacznie pozwala na przyznanie prawa do dwóch świadczeń i ich pobieranie.

Dlatego też, zdaniem autorki apelacji, Sąd w sposób niezgodny z przepisami ograniczył prawo skarżącej do pobrania obu świadczeń. Stało się to przede wszystkim przez kolejność rozpatrzenia obu spraw. Z niezrozumiałych dla skarżącej względów sprawa złożona wcześniej - o rentę rodzinną, została wstrzymana, zaś sprawa późniejsza - o rentę socjalną, przeprowadzona wcześniej. Kolejności spraw dowodzą sygnatury. W ten sposób Sąd postawił ją w sytuacji niekorzystnej, jeszcze przed merytorycznym rozpoznaniem spraw zdecydował o wyniku sprawy o rentę socjalną.

Wobec powyższego skarżąca wnosi o uchylenie wyroku i zwrot sprawy do ponownego rozpoznania albowiem wyżej wymienione sprawy powinny być rozpoznane łącznie, bądź w odwrotnej kolejności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna albowiem zaskarżony wyrok odpowiada prawu i znajduje oparcie w ustalonym stanie faktycznym. Dokonane ustalenia, jak i rozważania prawne Sądu pierwszej instancji, Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne, co sprawia, że nie zachodzi potrzeba ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyrok

Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2000 r., sygn. akt I CKN 356/98 oraz wyrok z dnia 5 listopada 1998 r. I PKN 339/98, OSNAPiUS 1998/24/776).

Odnosząc się do zarzutów apelacji stwierdzić należy, iż nie ma racji skarżąca jakoby dla rozstrzygnięcia sprawy jakiegokolwiek znaczenie posiadała kolejność rozpoznania spraw zainicjowanych złożonymi przez nią odwołaniami od decyzji dotyczących odmowy prawa do renty socjalnej i odmowy prawa do renty rodzinnej. Przedstawiona w tym zakresie argumentacja jest wynikiem nieprawidłowej wykładni przepisów art. 7 i 9 ustawy o rencie socjalnej przez autorkę apelacji. W żadnym bowiem razie przepisy te nie usprawiedliwiają stanowiska, że renta socjalna (o ile spełnione są warunki z art. 4 ustawy) przysługuje każdej osobie uprawnionej do renty rodzinnej.

Przedstawiona w tym zakresie argumentacja prawna Sądu pierwszej instancji, powielająca poglądy Sądu Najwyższego wyrażone w powołanych wyżej orzeczeniach, jest akceptowana także przez Sąd Apelacyjny.

Nie ma racji skarżąca, jakoby stanowisko Sądu Okręgowego, znajdowało oparcie wyłącznie w wykładni celowościowej wskazanych przepisów, pozostającej w opozycji do ich treści. Wręcz przeciwnie, już sama wykładnia językowa, a zatem wynikająca z brzmienia przepisu art. 7 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej, nie pozwala na akceptację poglądu skarżącej.

Przepis ten, cytowany także przez Sąd pierwszej instancji, stanowi, że „renta socjalna nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury, uposażenia w stanie spoczynku, renty z tytułu niezdolności do pracy, renty inwalidzkiej lub pobierającej świadczenie o charakterze rentowym z instytucji zagranicznych, renty strukturalnej, a także osobie uprawnionej do zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego lub nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego”. Jak zatem wynika z treści cytowanego przepisu jedną z sytuacji skutkujących brakiem uprawnień do renty socjalnej jest „uprawnienie do renty z tytułu niezdolności do pracy”.

Odniesienie się do poglądu apelacji, a mianowicie, że w sytuacji, gdyby sprawa o rentę rodzinną została rozpoznana wcześniej wówczas skarżąca w przypadku przyznania jej prawa do renty rodzinnej, nie byłaby objęta dyspozycją cytowanego przepisu, (wówczas byłaby uprawniona do renty rodzinnej a nie renty z tytułu niezdolności do pracy) wymaga wyjaśnienia znaczenia terminu „uprawnienia do renty z tytułu niezdolności do pracy”, użytego w art. 7 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej.

W tym zakresie, w ocenie Sądu Apelacyjnego, należy odwołać się do treści art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst. jednolity: Dz.U. z 2015 r., poz. 748) w związku z art. 15 pkt 1 ustawy o rencie socjalnej. Przepis ten stanowi, że prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, z zastrzeżeniem ust. 2. Z powyższego wynika zatem, że prawo do świadczenia powstaje (in abstracto) z chwilą spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia prawa, a więc w przypadku renty z tytułu niezdolności do pracy, będzie to spełnienie warunków wymienionych w art. 57 i 58 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W odnoszącym się do omawianej materii wyroku z dnia 4 listopada 2014 r., I UK 100/14 (LEX nr 1567460) Sąd Najwyższy stwierdził, że „moment nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy określa art. 100 ust. 1 u.e.r.f.u.s., ustanawiający generalną zasadę, zgodnie z którą prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Nabycie prawa do świadczenia następuje więc ex lege i co do zasady nie jest uzależnione ani od złożenia przez ubezpieczonego stosownego wniosku, ani też od ustalenia (potwierdzenia) tego prawa decyzją organu rentowego, która ma jedynie charakter deklaratoryjny...”. Istnienia prawa do świadczeń, związanego ze spełnieniem ustawowych warunków nabycia tego prawa nie można utożsamiać z przyznaniem (i wypłatą) świadczenia (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 13 stycznia 2015 r., I UK 174/14 – LEX nr 1650278).

Odnosząc powyższe wywody prawne do poglądu apelującej, stwierdzić należy, że ewentualne ustalenie jej prawa do renty rodzinnej nie spowoduje, że przestanie spełniać warunki do nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do

pracy a tym samym nie będzie uprawniona do tego świadczenia. W takiej sytuacji doszłoby tylko do zbiegu świadczeń o jakim mowa w art. 95 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Zauważyć dodatkowo należy, że omawiana problematyka była przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w wyroku z dnia 19 kwietnia 2011 r., I UK 343/10 (OSNP z 2012 r., nr 11-12, poz. 143), gdzie stwierdzono, że „osoba pobierająca - wskutek dokonania wyboru jedno z przysługujących jej świadczeń - rentę rodzinną, która nadal jest uprawniona do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy, nie ma prawa do renty socjalnej (art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej, Dz.U. Nr 135, poz. 1268 ze zm. oraz art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniach społecznych rolników, jednolity tekst: Dz.U. z 2008 r. Nr 50, poz. 291 ze zm.)”. Wprawdzie wymieniony pogląd wyrażony został na tle uprawnień do renty socjalnej w kontekście uprawnień do renty rolniczej, to jednak przedstawiona argumentacja ma odpowiednie zastosowanie w niniejszej sprawie.

Sumując powyższe rozważania, Sąd odwoławczy za niezasadne uznał zarzuty apelacji dotyczące naruszenia prawa materialnego, co prowadzić musiało do jej oddalenia.

Mając powyższe na uwadze i z mocy art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.